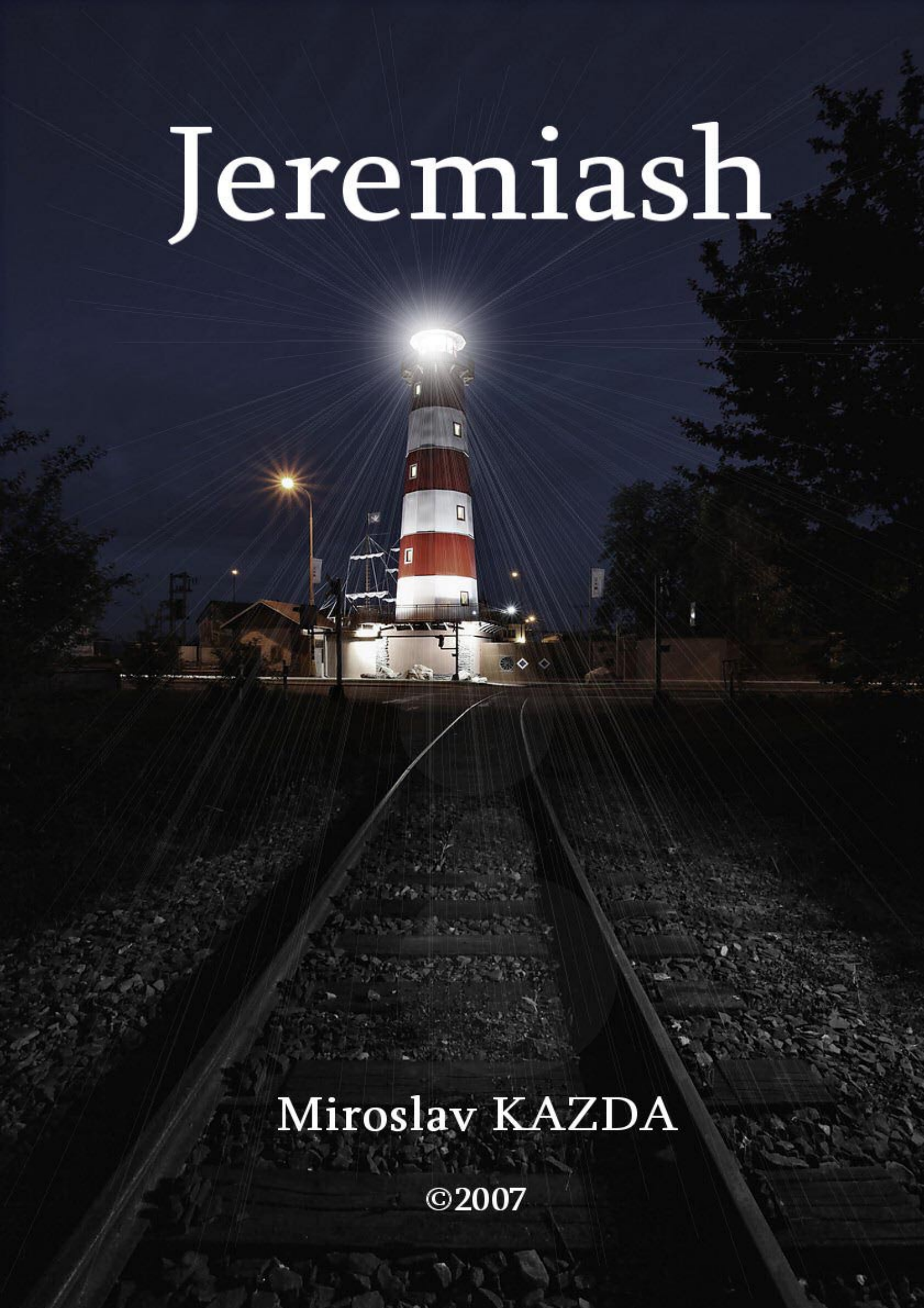

Jeremiash

Miroslav KAZDA

©2007

1

Začalo pršet.

Kdybych byl býval skočil do první tramvaje a odjel kterýmkoliv směrem, nezměnilo by se v mém životě nic. Alespoň ne dnes. Procházel jsem High street Rattray, takže jsem měl přinejmenším desítku možností se před deštěm schovat. Mohl jsem přechkat v podloubí, nebo vejít do některého z denních barů, či restaurací. Mohl jsem uhnout do pasáže. Nebo třeba jen zapadnout do jednoho z mnoha obchodních domů a bloumat mezi regály. Možná že bych tam objevil nový zubní kartáček, příjemnou prodavačku, masožravé rostliny, virtuální realitu, nebo cokoli jiného. Na to jsem připraven byl.

Jsou chvíle, kdy pak uděláte krok, snad podvědomě, snad náhodou, snad řízením osudu, a změni se vám žebříček hodnot, celý řád, který jste si po léta budovali a jistoty vám odlétnou daleko, předaleko. Kdybych se nechal třeba jen tak zmáčet, kropit lijavcem, nebylo by nic z toho, co počalo od příštích minut odehrávat. Události tak zvláštní, že mi stojí za to, abych si je nenechával sám pro sebe...

Vešel jsem do dveří obchodu, kterého jsem si nikdy před tím nepovšiml. Snad se tu objevil docela nedávno. Co já vím. K mému překvapení jsem se však ocitnul uprostřed krámu, který tu musel stát rozhodně několik desítek let. V bytelných dubových regálech byly narovnány stovky svazků v poctivé kožené vazbě s patinou věků. Tmavý interiér doplňovalo množství starožitných předmětů, o jejichž existenci, původu a účelu jsem neměl nejmenšího tušení. Výlohou nyní pronikalo jen nepatrné množství světla, takže dodávalo tomuto místu

podivný barevný odstín. Ani hluk venkovního lijáku dovnitř nepronikal. V tu chvíli mě najednou popadlo jakési zvláštní vzrušení, jakési tušení stínové zóny, nebo jak bych to nazval.

„Mohu vám nějak pomoci?“ ozval se pojednou tichý a klidný hlas. Starší muž, drobné postavy, který se tu tak náhle objevil, mě svým vzezřením překvapil. Holé temeno hlavy kontrastovalo s dlouhým, bílým a řídkým plnovousem, který mu padal přes prsa až kamsi k pasu. Oblečen pak byl v jakýsi šat z hrubé látky, jaký snad používají daleko ve východní Asii. Ze všeho nejraději bych se zeptal, kolik mu vlastně je let, neboť jeho tvář vyzařovala tolik moudrosti, kolik ji je jen člověk schopen pojmout a vstřebat.

„Hledáte něco konkrétního?“ zeptal se znova trochu důrazněji, ale přece jenom vlídně.

„Nemyslím. Chtěl jsem se jen schovat před deštěm, víte?“ přiznal jsem se docela po pravdě. Překvapilo mě, že ani potom se v obchodníkovi tváři neobjevil stín rozmrzelosti.

„Aha, náhoda. Rozumím vám. Ta přeháňka, tam... venku,“ a pohlédl oknem na chodník. Prudká průtrž nyní bičovala ulici, trhala listy, rvala i některé z uschlých větví, které se pak točily a ve větrných vírech se zmítaly po zemi. Řady automobilů značně prořídly a již dávno rozsvítily reflektory. Ačkoliv byl obchod oddělen od venkovního světa jen několikamilimetrovým sklem, byl tu klid a bouřící běs jako bych sledoval na obrovské obrazovce.

„Co já vím. Třeba se to tak mělo stát, třeba všechno, co se přihodí, je jen výslednicí příčin,“ poznamenal jsem jaksi na okraj. Muž se zahleděl jakýmsi zvláštním až nepřítomným pohledem, jako by byl naladěn na zcela jiné, snad mimosmyslové vibrace. Tenkrát jsem ještě nechápal, jaké úžasné děje tu probíhají, to přišlo mnohem, mnohem později. Mohl jsem však pozorovat mé nemalé vzrušení, jisté chvění, probíhající celým mým tělem, které mne ovládlo pro moji ukrutnou zvědavost.

„Každý jsme na cestě. Každý. Možná, že se jen lišíme výchozím bodem, rychlostí či směrem našich putování, ale jeden ohled zůstává stejný. Je to cesta. Cesta a hledání.“ Jeho slova mu volně plynula z úst a kromě běžného obsahu dostávala jakýsi další rozměr.

„Cesta?“ zeptal jsem se pro jistotu, abych si utříbil význam toho slova, neboť v normálním hovoru bude znamenat cokoli, jen ne to, co jí chtěl přiřadit tento muž. Možná že i jeho bych měl nazývat pro-

davačem, ale to bych nepokládal ani za přesné, ani za výstižné. Slova jsou jen slova. Místo odpovědi odešel dozadu.

Osaměl jsem. Znova jsem se poddal té zvláštní atmosféře obchodu. Kdybych tenkrát dokázal uznat existenci jemnohmotných dějů, možná, že bych mnohé z toho, co se právě odehrávalo kolem mne, pochopil. Muž nesl knihu.

Zdaleka však nebyla tak dokonalá jako ty, co mě obklopovaly. Její kožená vazba, původně s největší pravděpodobností světle hnědá, nyní již na mnoha místech s tmavými místy, byla na mnoha místech již více, či méně rozpraskaná, v pravém horním rohu pak se zvláště patrnou puklinou. Docela ji chyběl jakýkoliv titul, jen podél okrajů byla zdobena jakýmsi nepatrným a podivným ornamentem. Sotva mi ji však podal, cosi mě nutilo knihu otevřít a prohlédnout si ji, ale muž mi v tom rázným pohybem zabránil.

„Dvanáct liber,“ povídá rozhodně.

„Cože?! Dvanáct liber? To je dost na to, že jsem nepřišel nakupoval. Myslel jsem...“

Zarazil mě však uprostřed věty.

„Ta kniha tu čeká na tebe. A čeká tu už hezkou řádku let.“

„Proč myslíte? A jak to můžete tak jistě tvrdit?“

„Nic si nemyslím. Vím to!“ prohlásil stařík a přesvědčivě se mi zadíval do očí. „Už když jsi vešel..., jsem to věděl!“

Ovládl mě zvláštní pocit. Na jedné straně bych nejraději vypadl ven, ale cosi mě drželo setrvávat v rozhovoru.

„Ale to je absurdní!“ prohlásil jsem. Pokud tak všechno dobře víte, jak dlouho tu na mne čeká?“

„Čas je důležitý jenom v některých ohledech. Třeba pro běžný život. Když budu tvrdit, že kniha je stará osmdesát let, budu mít pravdu stejně, jako kdybych tvrdil čtyři sta osmdesát, nebo čtyři tisíce osmdesát,“ oznámil mi muž stejným tónem, jakoby mě informoval, že je dnes úterý.“

Měl jsem chvíli pocit, že jsem se potkal s bláznem.

„Tomu mám věřit?“

„Věřit mnoho neznamená. Důležité je vědět. Čas a místo nejsou podstatné. Vědět je více než věřit, nemyslíš?“

„Mohl bych tedy do ní nahlédnout?“

„Ne, myslím, že ne. Alespoň ne hned. Nejdříve si musíš všech-

no urovnat, srovnat si sám pro sebe hodnoty, co je v životě důležité, co méně, neboť,“ pohlédl mi opět upřeně do očí, „jakmile ji jednou otevřeš, není a nikdy ani v budoucnu nebude cesty zpět.“

„Kam bych měl jít? A proč se nesmím vracet? Nerozumím tomu.“

„Až přijde tvůj čas - pochopíš. Samozřejmě pokud se rozhodneš jinak, přijď a vrátím ti peníze. Ale pamatuj si: Neotevírej knihu dřív!“

„Poznám to?“

„Poznáš, to mi věř...“

Pak mi podal tu tolik zvláštní knihu, knihu bez sebemenšího titulu.

Docela mechanicky jsem odpočítal dvanáct liber a jako ve snách se vypotácel z krámu.

Prudký déšť mě rázem probudil do reality. V okamžiku jsem promokl na kůži, ale chlad jsem vnímal jen zcela okrajově. Posledních pár desítek minut zůstalo pak ve mně jen jakýmsi neurčitým snem. Knihu jsem však držel v ruce.

„Taxi!“ mávl jsem mechanicky na projíždějící drožku. Vůbec jsem nepočítal s tím, že by jeho šofér nějak zareagoval. Auto však nečekaně přibrzdilo, a k mému překvapení po několika metrech i zastavilo. Pneumatiky mě neopomněly proudem vody řádně osprchovat.

„Jste volný?“

„Jistě, pane, nastupte si,“ souhlasil řidič. K mému úžasu to byla žena. Docela sympatická tmavovláška „To je počasíčko, co? A to včera hlásili v rádiu, že studená fronta má dorazit až někdy o víkendu.“

Já však byl stále ještě myšlenkami v obchodě, ale pomalu jsem již začínal vnímat přítomnost. Tmavovláška se mezitím zkušeně vyhýbala nakupeným odpadkům, polámaným větvím a všemožným městským smetím a sajrajtem, co se jen může v takové slotě ve velkoměstě vyskytnout. Jen štěstí jí pomohlo několikrát zabránit nárazu do popelnic, které se tu válely uprostřed vozovky.

„Asi ano, asi máte pravdu,“ rozpomínal jsem se pomalu, ale stále asi ještě ne zcela přítomně.

„Pane, není vám dobře?“ zeptala se taxikářka a pozorně si mě prohlížela. „Jste celý pobledlý.“

„Ne, to nic není, to bude v pořádku. Prosil bych na Rosemount.“

„Na Rosemount, pane?“

„Ano. Smithfield Crescent 17!“

Řidička přikývla a i přes nepohodu, která nás obklopovala, viditelně přidala plyn. Než jsme však stačili přejet most přes řeku Ericht, která město Rattray - Rosemount rozděluje, déšť počal řídnout a na západním obzoru se už objevil tenký světlejší proužek, který se rychle zvětšoval. Nebyli jsme ještě ani před mým domem, když vysvitl první paprsek pozdně odpoledního slunce.

„Tři libry, padesát,“ prohlásila a zastavila taxametr.

„Jistě, hned to bude,“ prohledával jsem kapsy, zda-li mi zbyly ještě nějaké drobné. Ale mé kapsy byly prázdnější, než bych si troufal připustit. Nemohl jsem za žádnou cenu pochopit, jak jsem mohl dát za onu knihu všechny peníze, které jsem měl v té chvíli u sebe. A jak to mohl pak vědět stařec, když o stavu mé hotovosti jsem neměl přesnou představu ani já sám? Přitom si neřekl ani o penny více, ale ani o penny méně. Chtěl jednoduše všechno, co jsem mu mohl v tu chvíli nabídnout.

„Promiňte,“ omluvil jsem se, „je mi to trapné, ale nemám bohužel u sebe dostatek hotovosti. Berete kreditky?“

Zavrtěla hlavou.

„Dobrá, dobrá, skočím si domů. Za chvíli jsem zpátky. Nechám vám tady zatím svůj řidičák.“

„Pane,“ povídá řidička rozmrzele, „nemám dneska zrovna nejlepší den. Nechte tu něco cenného do zástavy a basta. Řidičáky neberu. Vlastně ani nesmím.“

„Ale já u sebe momentálně nic nemám?“

„Že ne? A co ta kniha?“

Bylo mi z toho trapasu na zvracení, ale knihu, kterou jsem získal za tak pozoruhodných okolností a kterou jsem teď třímal stále pevněji v ruce, jsem nechtěl dát z rukou za žádných okolností.

Pokusil jsem se o další variantu. „Nechcete jít tedy se mnou nahoru?“ nabídl jsem další nesmysl. Naštěstí i přes veškerou nemožnost kompromisu, existuje vždycky i třetí řešení. Přesvědčil jsem se o tom jak v minulosti, tak i mnohokrát později. Byla to pravda i nyní.

„Víte, pane, co bude nejlepší?“ rozhodl nakonec řidička, „počkáme na vás na rohu, v bistru.“

„Myslíte támhle to U dvou oslů?“

„Jo, přesně to. Deset minut...“

Zabouchl jsem dveře taxíku a loudal se pomalu k domu. Okraje kaluží již pomalu osychaly a ptáci načali jeden přes druhého svoji hit-parádu. Začínal docela hezký podvečer. Medový obzor na západě dával domům a ulicím příjemně teplý odstín a ve vzduchu byl cítit klid. Veškerá nervozita jako by se spláchla odpolední bouří kanály kamsi daleko, pryč z města.

Přede mými dveřmi jsem hodnou chvíli prohraboval útroby kaps a chvíli mi trvalo, než jsem našel klíče. Od té doby, co jsem zárubně opatřil gumovým těsněním proti průvanu, musel jsem vždy jednou rukou přitáhnout dveře za kliku a teprve pak šel zámek docela pohodlně otevřít. K tomu bylo ale vždy zapotřebí obou rukou, takže jsem si vždycky všechno odkládal vedle na plynoměr.

Doma jsem se chvíli nervózně prohraboval zásuvkami psacího stolu, abych po chvíli našel několik papírových bankovek.

Kdybych... Ach ano. Kdybych byl býval tu chvíli si třeba přehrál vzkazy na záznamníku, jak jsem obvykle dělával, bylo by se vše odehrávalo zcela jinak. Určitě bych si uvědomil, že jsem už o několik dní prošvihl poslední termín redakční uzávěrky na moji další knihu. Ony to vlastně ani knihy nebyly. A literatura už teprve ne. Jen pár desítek tisíc znaků písmen a mezer. To vše v brožované vazbě za čtyři devadesát. Víím, docela slušně se dalo z toho žít, ale to bylo asi tak všechno. „Znásilněna ve větru.“, pak znova pro změnu „V dešti“. A ještě párkrát. „V uhláku parní lokomotivy“, „Na školním výletě“, „V parlamentu!“ Dokonce. Stejně to naštěstí nikdo asi nečetl. Bylo mi to fuk. Mých braků se tenkrát v trafikách povalovalo hromady. Bylo docela pravděpodobné, že nejčastěji se s mými brožovanými nesmysly setkávali trafikanti při vracení remitendy.

Teprve když jsem sestupoval ze schodů mi došlo, že si vůbec nedokáži uvědomit, kam a v kterém okamžiku jsem tu koženou knihu odložil. V ruce jsem ji však už nedržel, takže jsem uvěřil tomu, že zůstala doma v uzamčeném bytě. Uklidnilo mě to.

V bistru bylo hlučno, nahuleno a kyselo. Téměř zhmotnělý vzduch alkoholických výparů by se dal býval krájet. Ostatně jako vždycky. V koutech tmavého lokálu jsem se snažil najít moji věřitelku. Nebyla tam. Napadlo mě, že ji mohl dispečink poslat na jiné a jistě lepší rito a mne tak odsoudila do role trapného dlužníka. Mož-

ná, že ji cestou k bistru odmávnul nějaký otrapa a nebylo vyhnutí. Mrzelo mne to. Chtěl jsem nejen vyrovnat dluh, ale také ji na něco pozvat, možná, co já vím, co jsem si namlouval. Vlastně jsem se nudil. Ukrutně. Rozhodl jsem se chvíli počkat.

„Dáte si něco, nebo jste se přišel usušit?“ rozmrzele se ozval barman. Přisoudil jsem mu toto docela lichotivé označení i přes jeho zamaštěnou zástěru od zbytků jídel snad za celý poslední týden.

„Nebyla tady teď taková nápadná černovláska?“ zeptal jsem se ho pro jistotu, i když jsem byl přesvědčen, že tenhle typ by si nevšiml, ani kdyby mu proběhlo lokálem stádo roztleskávaček.

Zavrtěl nepřítomně hlavou.

„Malý pivo,“ povídám, abych ho uklidnil a sám sebe přinutil chvíli setrvat. Teplé pivo pěnilo jak reklama na bublifuk. Trvalo mu to celou věčnost. Pozoroval jsem zatím hosty. Meditovali nad svými sklenicemi a lili si pivo do hlavy. Hluboko pohroužení do svých myšlenek převraceli osudy, touhy a přání, hledající neustále omluvy pro svoje malé i velké pošetilosti. Raději jsem zaplatil a vypadl z lokálu.

Má smůlu, děvče. Život je holt tvrdej.

Vracel jsem se domů. Cestou se mi v hlavě honily podivné vzpomínky na poslední tak zvláštní hodiny. Pojednou se mi nechtělo vrátit se do mého sice útulného, ale zcela opuštěného staromládenec-kého bytu. Znova jsem spočítal svoji hotovost. Dost na to, abych se vrátil k psacímu stolu a ráno vyškemral po nakladateli nějakou tu zálohu, ale strašně málo k tomu žít. A já chtěl žít.

Můj dům jsem minul jako patník. Na rohu ulice ve výklenku Blair Copy shop mě upoutal bankovní automat. Dobře jsem věděl, že na kontě mi zbývá pár drobných. Ale štěstí prý přeje jen odváž-ným. Zasunul jsem kreditku do otvoru a automat ji zhltl jako ně-jaká nenažraná příšera. Pomyslel jsem si - buď ji zlostí sešrotuje a vyplivne po mě piliny z jejích zbytků, nebo mě aspoň zavalí těmi nejhrubšími nadávkami.

Bankomat však překvapil. Nejen že mi popřál hezký den, ale dokonce se nabídl ke spolupráci. Zadejte PIN. Hra mě začínala vzru-šovat. Myslel jsem, když zadám svoje identifikační číslo, odhalím se a ozvou se snad poplašné sirény v celém městě. Pomalu jsem vy-třukal čísla. Nic. V přístroji se určitě kouřilo od jeho integrovaných obvodů, ale už za momentík mě vyzýval, abych udal částku, která

by uspokojila moje momentální potřeby. Hra nabývala na obrátkách. Mohl jsem ji dohrát docela v klidu s přáním dvaceti pěti liber. Až tam jsem dosáhl mými úsporami. Když hra, tak hra. Číselník mě fascinoval. Pak se můj pravý ukazováček, jako by ani můj nebyl, rozhodl. Pět set padesát. A už jsem se v mé debetní hře máchal jak velké prádlo. Automat i tentokrát kupodivu vyhověl, vyplivl mou kartu, stačil ještě naklepat doklad s upozorněním, že jsem přetáhl limit, a neopomněl mi poděkovat za přízeň.

„Seš debil!“ pochválil jsem ho a vrhl se žít.

2

Už za pár desítek minut jsem zvonil na bytelné dveře Fénixu. Vrátný provinčního night klubu zarachotil klíči a místo pozdravu si mě prohlížel. Musel mě znát. Musel si mě pamatovat. Nebyl jsem tam dnes poprvé, ani po páté. A přece pokaždé se tento ceremoniál opakoval. To pak stačilo jen vytáhnout ze zadní kapsy svazek bankovek. Pokaždé odměnil moji snahu úsměvem a vpustil mě do toho tak hříšného doupěte s úklonou.

Najednou i slečna obsluha nahoře bez se rozpomenula a automaticky přede mne postavila na stůl sklenici teqily se solí a plátkem citrónu. Zvláštní jak peníze dokáží rychle osvěžit paměť.

„Budete si dnes přát dámskou společnost?“ Tento dotaz byl položen stejně profesionálně, jako kdyby mi řezník nabízel roštěnou. Bylo mou společenskou povinností zavolit tedy, ostatně jako vždy při těchto příležitostech, mezi telecím hrudí, falešnou svíčkovou, vepřovou roládou, nebo sekanou.

„Co třeba tamhleta rusovláska?“ zeptal jsem se a ukázal na dobře rostlou dívku, snad Irku, a zvolil tak večer mdlého ducha a profesionální obsluhy. Rád jsem se však nechal překvapovat.

„Objednáte mi také něco?“ zeptala se dívka, přesně podle nepsaných pravidel v těchto podnicích. Podíval jsem se jí do očí, jako bych chtěl snad něco v nich poznat nebo objevit.

„Dejte si co chcete, třeba mlíko,“ snažil jsem se infantilní poznámkou upozornit, že ani já tu nechci hrát jenom roli hormonálního trubce.

Odpověděla mi hezkým profesionálním úsměvem číslo tři.

„Jany,“ představila se a objednala si skotskou. Jak jinak. Její jasně rudé vlasy patřily k tomu nejzářivějšímu v podniku. Nebyl to nepříjemný pohled. Nemínil jsem však o tom rozhodně filozofovat. Ucucla whisky. Bylo vidět, že se nemíní namazat hned z kraje pracovní doby.

„Ještě jsem vás tu neviděl,“ snažil jsem se vyvolat dojem štamgasta s přehledem.

Jany mě však odrovnala. „Ani já vás ne. A to jsem tu druhý měsíc. Mám na tváře paměť. A nejen na ně,“ řekla a pohled ji sklouzl dolů pod stůl.

„Jste tu spokojená?“ Zeptal jsem se a cítil jsem, že ani tato konverzační poznámka nemohla v žádném ohledu rozproudit další rozhovor.

„Jistě. Pokud mohu, nepřemýšlím o tom.“

„A když začnete?“

„Tak je to tady jak v möbiově pruhu...“ prohlásila se stejnou samozřejmostí, jako by řekla OK.

„V möbiově pruhu?“ zeptal jsem se pro jistotu, zda-li jsem se nepřeslechl. „Proboha, co to má být?“

„Topologie vám asi neříká nic!“ Dívka začínala mít navrch.

„Proč bych to měl znát? Je to pro život důležité?“

„Co je vlastně důležité a co není?“ Tu poznámku řekla jen tak, jaksi pro sebe.

„A ten pruh? Jak jste říkala, že se jmenuje?“

„Möbiův!“

„Jo, tak ten möbiův. Ten je důležitý?“

„Vůbec ne, jen vystihuje situaci, podobně jako kolotoč je symbolem pro jakýsi životní koloběh opakujících se dějů.“

Jany mě začala štvát. Jak může být ženská tak chytrá? A ještě ke všemu krásná? Ať si hledí své profese a hotovo. Nebyl jsem však z těch, kdo by to vzdal. A vůbec, co jsem ji udělal, že se tu na mě vytahuje?

„Podívejte, třeba ten stůl,“ nedala se. „Má dvě strany a čtyři hrany.“

„A co?“

„Každý předmět má vždy více hran i stran než jednu. I tenhle ten můj prstýnek má dvě strany a dvě hrany.“ Sundala s prstu jednoduchý

zlatý kroužek. Díval jsem se na něj, jako bych něco takového viděl poprvé v životě. „Jen jeden tvar je výjimkou. Möbiův pruh.“

Jany pak vzala ze stolu účtenku, odtrhla z delší strany proužek, pak konce proužku spojila. Ne však, jak je běžné, ale opačně přetočila konce. Výslednou topologickou zvláštnost mi podala. „A máme to. Má jen jednu hranu a jednu stranu. Tak jako život v bordelu. Zkuste to!“

„Co? Život v bordelu?“ snažil jsem se o vtip.

„Jak chcete, třeba i život v bordelu. Zkusit se má všechno,“ shrnula Jany, zatím co jsem doopravdy párátkem projížděl po tom kousku papírku a skutečně jsem se po hranách dostával nahoru a dolů, po stranách jsem se objevoval jak uvnitř, tak i vně pruhu. Příklad byl přesný. Téměř dokonale vystihoval situaci a zřejmé pocity prostitutek. A to vše se tu vlastně odehrává ve stejném okamžiku. Je to žumpa, nebo vrchol blaha? Její dno, či dobytí Everestu. Kdo ví. Mnohokrát za noc, stokrát za měsíc...

Jen naše konverzace jaksi nevyšla a já skončil vlastně na začátku. Mazaná ženská. Jako politik. Mluví a mluví a stejně se člověk nic nedoví.

„Půjdemě nahoru?“ zeptala se a já, já se automaticky zvedl, jako bych byl nějaký robot, automat či co. Pokojík v prvním patře byl sice útulný, ale docela malinký, tak akorát na jednu velkou postel. Nízký strop na mne padal jak mraky před bouřkou, ladění do ruda místo aby mě rozněcovalo, páliło jako peklo. Jany vědoma si své převahy, se ujala iniciativy. Nakonec proč ne. Zaplatil jsem si ji.

Když jsem sešel zpátky dolů do lokálu, opil jsem se. Kdyby však jenom to. Ožral jsem se tak dokonale, že jsem nakonec jednoho z hostů, kterého jsem nikdy před tím neviděl, zahrnul nevybíravými výroky. K těm slušnějším patřily: Nadržený pubertální sysel, hormony ti lezou z uší a píchající sršeň a jiné podobné bláboly. Snad jsem chtěl překřičet a přeléčit svoje vlastní komplexy s Jany. Nejen ty od stolu. Nahoře to nedopadlo o nic lépe. Plešouna v letech se to dotklo. Vystartoval po mně jak týden hladový picbulteriér. Stačil jsem si ale všimnout, že je o více jak půl stopy vyšší a ramena má jak babiččina almara.

„Co si o sobě myslíš?“ rudl i s temenem.

Dost mě to našťvalo. Vždycky mě dost našťvalo, když se kdokoliv staral o to, co já si zrovna myslím. Aby toho nebylo dost,

poznamenal jsem, že je mu po tom kulový. To bylo ale to poslední, co jsem také stačil. Uchopily mě obrovské vyhazovačovy tlapy a otevřenými dveřmi jsem doplachtil doprostřed noci na tvrdou dlažbu. Tam jsem zhasl docela.

Pomalu jsem se sbíral ze země, když jsem si matně uvědomil, že se ke mně velkou rychlostí blíží ostrý světelný kužel. Snažil jsem se uskočit stranou, abych se vyhnul předpokládané srážce s motocyklem. Prudce jsem uskočil vpravo. Kužel byl již těsně přede mnou, když tu jsem spatřil, že světlo patřilo masce automobilu, jemuž nesvítlo levé světlo. Pak už následoval skřípot brzd a pískot pneumatik. Nárazem jsem byl vymrštěn obloukem nahoru přes kapotu.

Nastalo ticho. A tma. Jako bych měl prožít zrození vesmíru. Jako by pojednou skončilo vnímání a chápání světa mými smysly a já očekával, vzrušen až do posledního atomu mého já, události, na které jsem nemohl být mým způsobem života připraven. Konečně, kdo z nás je připraven? Kdo z nás je připraven na onu poslední vteřinu, která čeká s pravidelnou nemilosrdností na vše živé a je neodvratitelná a zákonitá? Smrt už je taková. Kdo z nás již za života prošel cestou vývoje až tam, kde nás naše fyzické tělo neobtěžuje svými touhami a potřebami a kde nás naše duše pozve k jemnějšímu vnímání světa, světa transcendentálního?

Znova jsem vnímal světlo. Ne, to však už nepatřilo automobilu. Bylo jiné. Jasně a teplé. Teplo, které z něj sálalo, mě obejmulo ze všech stran a zcela jistě nemělo fyzickou podstatu. Jako bych se v něm začínal ztrácet, jako bych se začal pomalu rozpouštět a stával se sám oním světlem. Než se tak mělo stát, plynuly přede mnou obrazy a neustále mě byly kladeny otázky. Do odpovědí jsem se nemusel nijak nutit, vyhlávat se, tvrdit polopravdy, či pololži, jak tomu často bývá v životě. Lži účelové, nebo bez zřejmého úmyslu. Nebylo toho třeba, neboť dobře jsem si uvědomoval, že lež je zde marná a absolutně zbytečná. S každým vysvětlením jsem však cítil, že je mi neustále lépe a volněji a s přibývajícím suverenitou získávám optimismus a jistotu, kterou jsem nikdy před tím nepoznal. Tento pocit mě přitahoval nesmírně silným poutem a strhával mé já stále více a silněji a já cítil, že se s onou podstatou ztotožňuji a stávám se jeho součástí.

V mé duši nastal mír.

Pohlédl jsem dolů na svět. Mé tělo tam leželo jako kus hadru, jako odpad, který se má rychle uklidit tam, odkud vzešel. Někam pod

zem, nebo spálit a rozptýlit v atomy podstaty. Šokovaná postava, která vybíhá z auta, ihned buší do bytelných dveří Fénixu. Hosté se vyhrnou ven, do tmy a do chladu noční ulice. Vrátný, barmanka i polonahé slečny cloumají s mým tělem. Ozývají se hlasy, aby se mnou raději nehýbali, pak jakýsi muž rázně ten zmatený hlouček odhrnuje, že je lékař, ach ano, je to ten muž s pleší, co před minutkou po mně startoval, sklání se nyní nade mnou, bere mi ruku, zkouší tep, pak krční tepnu, hlavu přikládá na mé hasnoucí srdce. S obavami, ale docela s jistotou prohlašuje: „Žije! Sanitku, rychle!“ A pak mé tělo s jakousi vrozenou atavistickou láskou ukládá do stabilizované polohy, abych se mu proboha ještě na poslední chvíli nezadusil svými vlastními zvratky.

Houkání rychlé záchranné služby. Ne, nechci se vracet do svého těla. Nechci zpět do bolesti, nechci zpět do toho slzavého údolí plného starostí, stresů, vášní a nenávisti, nechci se vracet... Zdravotníci však dobře znají svoji práci. Kyslík, adrenalin, elektrická masáž srdce, tak dobře jste se to, kluci, naučili... Bráním se. Na jedné straně příjemná oáza anděla smrti a brána přitahujícího absolutna, na straně druhé lidé snažící se instinktivně měnit osud a potažmo tak měnit daný a jistě osvědčený vesmírný princip.. Ne, nechci se dát, nechci zpět, snad z ješitnosti, že s nimi jede i ten muž s pleší, kterému jsem se tak zbytečně vysmíval. Ten muž, který v jediném okamžiku dokázal zahodit všechnu svoji pýchu a své vášně pro život opilce a prostopášníka.

Nezvládl jsem to. Já tu přetahovanou mezi silovými poli prohrál. Přesně v tom okamžiku, kdy mě ovládla ješitnost, uvědomil jsem si znova svoji lidskou dimenzi. Snad právě v tom okamžiku jsem se vrátil do svého těla. Ovládla mě prudká bolest hlavy. Zhluboka jsem vydechl a znova upadl do komatu.

3

Probudil jsem se do bílé. Jakoby z nesmírné dálky ke mně doléhal hovor. Nerozuměl jsem větám ani jednotlivým slovům. Mé vědomí jen ztěží zaznamenávalo přítomnost. O času mé minulosti a budoucnosti a o prostoru, kde se nacházím jsem nezaznamenával žádné informace. Výchozí bod pro můj další život...

...konec ukázky z knihy Jeremiash.